

MÁR MEGINT A RÉGI

*Mikor a Teremtő a lelket
Ádám fiába belelehelte,
mikor már végleg el lett döntve
az égitestek forgásrendje,
mikor a bárány húsát adta,
a jó forrásvíz szomjat oltott,
mikor az emberhez rendelt társ
a kéjtől először sikoltott,
szentjánoskák lobogó lelke
pingálta az éjbe, hogy nyár van.
Az volt valami! Polgárnak lenni
Páradisumnak házoában.*

*De amikortól a női testek
a kígyóval is kokettálnak,
azóta kísértjük a sorsot,
homlokkal rontunk a halálnak.
Azt hiszem mégis: amióta
szerelmed kenyéréből ettem,
azóta tudom, mi vár a mélyben,
s milyen ott fent a fellegekben.
Tóled az erőm. Túl fogom élni,
ha az éjszaka rám csukódik.
Tudom, tudom... Nem tudok semmit.
Már megint a régi vers íródik.*